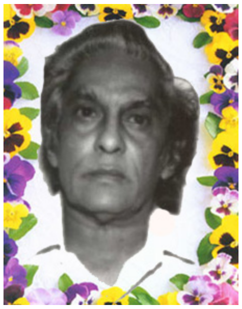

అడుగో అతడే హంతకుడు

– కొమ్మూరి సాంబశివరావు

(గత సంచిక తరువాయి)

యుగంధర్ లోపల అడుగుపెట్టాడు. మరుక్షణం అతని తలమీద ఏదో బరువైన వస్తువు పడినట్లయింది. తలుపు వెనక నిలుచున్న మనిషి తనని తలమీద కొట్టాడని గ్రహించాడు యుగంధర్. కానీ ఏమీ చేయగల స్థితిలో లేడు. తల తిరిగిపోయింది ఆ దెబ్బకి. కళ్ళు చీకట్లు కమ్మాయి. కాళ్ళు బలహీనమైపోయాయి. నేలమీదకి జారిపోయాడు.

18

"సూర్యప్రకాశ్, జయంతి మైసూర్ వెళ్ళారని తెలిసింది. నేను మైసూర్‌కి వెళుతున్నాను. మైసూర్ సిటీ పోలీసు హెడ్ క్వార్టర్స్‌కి రా. నేను ఎక్కడవున్నదీ వాళ్ళు చెపుతారు - యుగంధర్."

రాజు ఉత్తరం చదవగానే మైసూర్‌కి రైలులో వెళ్ళడమా? బస్సులో వెళ్ళడమా అని ఆలోచిస్తూ అయిదు నిమిషాలు గడిపాడు. ఎవర్నయినా స్నేహితుణ్ణి అడిగి కారు తీసుకుని వెళ్ళడమే వీలు అని నిశ్చయించుకుని ఓ స్నేహితుడికి టెలిఫోన్ చేశాడు.

"దానికేం నిరభ్యంతరంగా తీసికెళ్ళు. కారు రెడీగా వుంది రా!" అని చెప్పాడు ఆ స్నేహితుడు.

అది స్టాండర్డ్ కారు. రోడ్డు గతుకులు లేకుండా నున్నగా వుంది. కారు డ్రైవింగ్‌లో రాజు చాలా నేర్పరి. డెబ్బై మైళ్ళ స్పీడున పోనిచ్చాడు. మధ్యాహ్నం పన్నెండు గంటలకి మైసూరు చేరుకున్నాడు. తిన్నగా పోలీసు సిటీ హెడ్ క్వార్టర్స్ ఆఫీసుకి వెళ్ళాడు.

"హల్లో రాజూ ఎప్పుడు వచ్చారు? యుగంధర్ కూడా వచ్చారా?" అడిగాడు సూపరింటెండెంట్ ఆఫ్ పోలీసు.

"యుగంధర్ గారు నిన్నే వచ్చి ఉండాలి యిక్కడికి. నేను బెంగుళూరునించి యిప్పుడే వస్తున్నాను" అని యుగంధర్ రాసిన ఉత్తరం విషయం చెప్పాడు రాజు.

"నో! యుగంధర్ యిక్కడికి రాలేదు. ఈ ఊరికి కూడా వచ్చి ఉండరు. నిన్ననగా వచ్చివుంటే యింకా నన్ను కలుసుకోకుండా వుంటారా?" అన్నాడు సూపరింటెండెంట్.

రాజు కనుబొమ్మలు చిట్లించి ఆలోచించడం ప్రారంభించాడు. యుగంధర్ మైసూర్‌కే వెళితే బెంగుళూర్ హోటల్‌కో, ఇన్స్‌పెక్టర్ శివణ్ణకో టెలిఫోన్ చేసి చెప్పరా? నిన్ననగా యీ ఊరికి వచ్చివుంటే ఎందువల్ల యింకా పోలీస్ సూపరింటెండెంట్‌ని కలుసుకోలేదు? ఎంతపని వున్నా ఫోన్ చేసి చెప్పరా? తన్నని రమ్మనీ, సూపరింటెండెంట్‌ని కలుసుకోమనీ ఉత్తరం రాశాడే

"యుగంధర్ యీ ఊరికే వచ్చివుండాలి. మిమ్మల్ని యింతవరకూ కలుసుకోకపోవడానికి ఏదో కారణం ఉంటుంది"

"అయితే మైడియర్ రాజూ ఇక్కడే వుండండి. యుగంధర్ ఏ క్షణాన్నయినా ఫోన్ చెయ్యవచ్చు."

"ఇక్కడ కూర్చుని ఏం చేస్తాను? అలా ఊళ్ళోకి వెళ్ళి యుగంధర్ ఎక్కడికి వెళ్ళినదీ తెలుస్తుందేమో వాకబు చేస్తాను."

"మైడియర్ రాజూ హోటళ్ళకి ఫోన్ చెయ్యదలచుకుంటే యిక్కణ్ణించే చెయ్యవచ్చుగా"

"యుగంధర్ హోటల్లో దిగారో లేదో? మళ్ళీ వస్తాను. యుగంధర్ ఫోన్ చేస్తే చెప్పండి. నేను సాయంకాలం అయిదుగంటల లోపున ఇక్కడికి వస్తాను" అని రాజు సూపరింటెండెంట్ ఆఫీసులోంచి బయలుదేరాడు.

జయంతిని గురించి యుగంధర్ రైలు స్టేషన్ దగ్గిర వాకబు చేసి ఉంటాడని అనుకుని రాజు ముందు రైలు స్టేషన్‌కి వెళ్ళాడు. టాక్సీ డ్రైవరు చెప్పినదాన్నిబట్టి యుగంధర్ బృందావన్‌కి బయలుదేరినట్లు గ్రహించి రైలు స్టేషన్ నించి తిన్నగా రాజు బృందావన్‌కి వెళ్ళాడు. ఓ హోటల్లోకి వెళ్ళి రెసెప్షన్ గుమాస్తాని అడిగాడు.

"యుగంధర్ గరా! అవునండీ నిన్న వచ్చారు. రూం నెంబరు 4లో వున్న దంపతుల గురించి విచారించారు."

"ఇక్కణ్ణించి ఎక్కడికి వెళ్ళారు?"

"నాకు తెలియదండీ రూం నెంబరు 4లో వున్న మిసెస్ అండ్ మిష్టర్ ధనరాజ్‌తో మాట్లాడ్డానికి వెళ్ళారు. తరువాత ఎక్కడికి వెళ్ళారో నాకు తెలియదు."

"ధనరాజ్ దంపతులు యింకా రూం నెంబరు 4లో ఉన్నారా?"

"లేదండీ. నిన్నరాత్రి ఎనిమిది గంటలకి ఖాళీచేసి వెళ్ళిపోయారు."

"ఎక్కడికి వెళ్ళారో తెలుసా?"

"తెలియదండీ. బహుశా వాళ్ళ ఊరికి వెళ్ళి ఉంటారు. గుంతకల్లు."

"యుగంధర్ వాళ్ళతో మాట్లాడినదీ లేనిదీ మీరు వాళ్ళని అడగలేదా?"

"అడిగానండీ మాట్లాడి అప్పుడే వెళ్ళిపోయారని చెప్పారు."

"ఇప్పుడు రూం నెంబరు 4లో ఎవరున్నారు?"

"ఎవరూ లేరండి. ఖాళీగా వుంది. మీకు కావాలా?"

"ఓ సారి ఆ గది చూడనిస్తారా?"

"ఓ యస్" అని కుర్రాణ్ణి పిలిచి, తాళం చెవి యిచ్చి "ఈయనకి రూం నెంబరు 4 చూపించు" చెప్పాడు గుమాస్తా.

కుర్రాడు రూం నెంబరు 4 తెరిచాడు. అది డబుల్ రూం. బాత్ రూం ఎటాచ్డ్ గది. గది మధ్య రెండు మంచాలు. సీలింగ్ ఫాన్, డ్రెస్సింగ్ టేబుల్, ఓ పక్కన చిన్న బీరువా బల్ల రెండు కుర్చీలు.

గదంతా పరీక్షగా చూశాడు రాజు. తర్వాత డ్రెస్సింగ్ టేబులు సొరుగులు పరీక్ష చేశాడు. బీరువా తలుపు తెరిచి చూశాడు. నీళ్ళగదిలోకి వెళ్ళి చూశాడు. తను దేనికోసం వెతుకుతున్నదీ తనకే స్పష్టంగా తెలియదు. తలుపు దగ్గిర నిలుచుని ఆలోచిస్తున్నాడు.

"ఏమిటి సార్! గది నచ్చలేదా?" అడిగాడు కుర్రాడు.

కుర్రాడు ఆ మాట అనగానే అటు తిరిగాడు రాజు. అప్పుడు చూశాడు తలుపు వెనక పెయింట్ మీద గీతలు. దగ్గిరగా వెళ్ళి పరీక్ష చేశాడు. ఎక్స్ గుర్తు అది. దాని కింద, ఒక గీత ఉంది. ఆపదలో ఉన్నప్పుడు ఒకళ్ళకి ఒకళ్ళు తెలియబరచడానికి ఉపయోగించే గుర్తు అది. అది ఎవరో ఎందుకో గీసిన గుర్తుకాదని నిశ్చయంగా తెలిసేందుకు ఎక్స్ క్రాస్ కింద అడ్డగీత పెడతారు. ఆ గుర్తుని బట్టి యుగంధర్ ఆ గదిలోకి వచ్చి ఏదో ఆపదలో యిరుక్కున్నాడని రాజు గ్రహించాడు. యుగంధర్ సంతకంతో ఉత్తరం రాసినంత నిశ్చయంగా తెలిసింది రాజుకి ఆ విషయం. అంతేకాదు, క్రాస్ అడుగున వున్న గీత వంకరలుగా అస్పష్టంగా వుంది. నేలమీద ఒరిగిపోతూ గోటితో గీసి ఉండాలి.

రాజు గుండె దడదడమంటున్నది. నేలమీద తివాసీ పరీక్షగా చూశాడు. నల్ల మరకలు కనిపించాయి. జేబులోంచి చాకు తీసి గీకాడు.

గడ్డ కట్టిన రక్తం. అది ఎవరిది? యుగంధర్‌దేనా? రాజుకి నిముషం పాటు మతిపోయినట్లయింది. డాక్టర్ని చంపి పారిపోతున్న సూర్యప్రకాశ్, జయంతీ యింకొక హత్య చేశారా? స్పృహలేని యుగంధర్ని యీ గదిలోంచి ఎలా బయటికి తీసుకెళ్ళారు? యుగంధర్ అంతటివాణ్ణి మేడమీదనించి కిందకి తీసుకెళ్ళడం సామాన్యమైన పనికాదు. ఒక మనిషి చెయ్యగలిగిన పనికాదు. "ఈ గదిలో వున్నవాళ్ళు నిన్న ఖాళీ చేసి వెళ్ళేటప్పుడు ఏయే సామానులు తీసుకెళ్ళారు?" అడిగాడు రాజు కుర్రాణ్ణి.

"ఓ పెట్టె, ఓ హోల్డాలు తీసుకెళ్ళారు."

"ఎంత పెద్ద పెట్టె?"

"పెద్దది కాదు సార్. రెండున్నర అడుగులు వుంటుంది అంతే. తోలుపెట్టె"

రాజుకి అంతా అయోమయంగా ఉంది. ఎక్స్ గుర్తుని బట్టి, తివాసీ మీద రక్తపు మరకని బట్టి యుగంధర్ ఆపదలో ఉన్నాడనీ, యీ గదికి వచ్చిన తర్వాత ఆపద కలిగిందనీ తెలుస్తోంది. యుగంధర్ యీ గుర్తుపెట్టిన తర్వాత ఆపద నుంచి తప్పించుకున్నాడా? ఎలా యీ గదిలోంచి యుగంధర్ని సూర్యప్రకాశ్, జయంతీ తమతో తీసుకెళ్ళి ఉంటారు? అక్కడ నిలబడి ఎంత ఆలోచించినా ఏమీ తేలదు. తెలుసుకున్న విషయాలు సూపరింటెండెంట్‌కి టెలిఫోన్ చేసి చెప్పాలని కిందికి దిగి వెళ్ళాడు రాజు.

19

యుగంధర్‌కి స్పృహ వచ్చేటప్పటికి తను మంచం మీద పడుకునున్నాడు. రెండు చేతులూ, రెండు కాళ్ళూ కట్టేసి ఉన్నాయి. నోటిలో ఏదో కుక్కి పెట్టారు. ఇటూ అటూ చూశాడు. ఎవరూ కనిపించలేదు. తలతిప్పి చూశాడు. అది రూం నెంబరు 4 కాదు. చాలా చిన్నగది. ఒకే ఒక మంచం ఉంది. రెండే కుర్చీలున్నాయి. తను ఈ గదిలోకి ఎలా వచ్చాడు?

నీళ్ళ గదిలో ఏదో చప్పుడు వినిపించింది. నీళ్ళు గలగలమంటున్నాయి. ఎవరో ఉన్నారన్నమాట. యుగంధర్ చేతులూ, కాళ్ళూ కదిల్చి చూశాడు. చాలా బిగుతుగా కట్టివున్నాయి. ఒదుల్చుకోవడం కష్టంకాదు కానీ గంటో రెండు గంటలో పడుతుంది. అంత వ్యవధి ఉన్నదా?

ఎవరు వీళ్ళు? తనని ఎందుకు తలమీద అలా కొట్టారు? ధనరాజ్‌ని తను చూడలేదు. కానీ తలుపు తెరిచిన మిసెస్ ధనరాజ్‌కీ, జయంతికీ విగ్రహంలో, జుట్టు దువ్వుకున్న తీరులో స్థూలంగా కొన్ని పోలికలున్నా ఆమెకీ, జయంతికీ మిగతా ఎక్కడా పోలిక లేదని ఆమెని చూడగానే గ్రహించాడు. ధనరాజ్ తలుపువెనక కాచుకుని తను లోపల అడుగుపెట్టగానే తలమీద కొట్టాడు. నేలమీదకు జారిపోతూ తలుపుమీద ఎక్స్ దానికింద అడ్డగీతా గీశాడు. అది అలవాటు. చాలా ఏళ్ళ అలవాటు. రాజు బొంబాయి నించి మైసూరుకి వచ్చి తన జాడలు తెలుసుకుని తనని రక్షిస్తాడని ఆలోచించి చేసిన పని కాదు అది.

నీళ్ళ గది తలుపు తెరుస్తున్న శబ్దం అయింది. తువ్వాల మాత్రం నడుంకి చుట్టుకుని నీళ్ళగదిలోంచి బయటికి వచ్చింది ఒక యువతి.

ఇరవై ఏళ్ళుంటాయి. గులాబీరంగు ఒళ్ళు, కత్తిరింపు జుట్టు. మోకాళ్ళకిందనించీ పాదాలవరకూ, నడుం నించి మెడవరకూ ఆమె వొంటిమీద బట్టలేదు. యుగంధర్ని చూసి "ఆ! తెలివి వచ్చిందన్నమాట" అని అక్కడే బల్లమీద వున్న సిగిరెట్ కేసులోంచి సిగిరెట్ తీసి వెలిగించి యింకో తువ్వాలుతో మెడా, గుండె తుడుచుకుంటోంది యుగంధర్ ఎదురుగా నిలబడి.

ఎవరీమె? ఆడవాళ్ళలో సహజంగా వుండే సిగ్గు లేకుండా ఎందుకిలా ప్రవర్తిస్తోంది? అడగడానికి నోరు మెదలదు. కళ్ళార్పకుండా ఆమెనే చూస్తున్నాడు యుగంధర్.

మంచం చివర్న వున్న హౌస్ కోటు తీసి వేసుకున్నది. తర్వాత కుర్చీ యుగంధర్ ముందుకి లాక్కుని కూర్చుని "నువ్వేనన్నమాట ఆ గొప్ప యుగంధర్" అని నవ్వింది.

యుగంధర్ కళ్ళార్పకుండా చూస్తున్నాడు.

"మా విషయం ఎవ్వరికీ తెలియదనుకున్నాం. ఎలా కనిపెట్టావు? అయినా నువ్వు పోలీసు ఉద్యోగివి కావుగా? నీకు మాపై యింట్రస్టు ఏమిటి?" అన్నది.

జవాబు చెప్పాలన్నా ప్రశ్నలు అడగాలన్నా అవకాశంలేదు యుగంధర్‌కి.

మొద్దుగా వున్న ఒక యినపకడ్డీని తీసి యుగంధర్‌కి చూపించి "నీకు తెలివి వస్తే రాగానే యీ కడ్డీతో తలమీద ఒక గట్టిదెబ్బ వెయ్యమని నాకు చెప్పారు. పాపం కిక్కురుమనకుండా నువు పడుకున్నావు. నిన్ను ఎందుకు కొట్టాలని ఊరుకున్నాను" అన్నది.

మంచిపని చేశావు అన్నట్లు తలూపాడు యుగంధర్, ఎవరీమె? జయంతి కాదు.

అంతలో తలుపు చప్పుడయింది. "ఎవరు?" అడిగిందామె.

"నేను, ప్రాణ్" ఎవరో మొగాడు.

ఆమె లేచి వెళ్ళి తలుపు తీసింది. అతను లోపలికి వచ్చి వెంటనే తలుపు మూసేసాడు. చాలా పొడుగ్గా, లావుగా ఉన్నాడు. దుబ్బ జుట్టు, వెడల్పయిన మొహం, దట్టమైన కనుబొమలు, ఉలెన్ సూటు వేసుకున్నాడు. యుగంధర్ పక్కకి వచ్చి కూర్చున్నాడు.

పిస్తోలు తీసి రాణీకి యిచ్చి "ఈయన మీద గురిపెట్టి ఉంచు" అని యుగంధర్ వైపు తిరిగి "మా విషయం నీకు ఎలా తెలిసిందో అర్థం కాకుండా వుంది. ఎలా మా ఆచూకీ తెలిసింది? మా గురించి మీకేం తెలుసు? పోలీసులకి కూడా తెలుసా? ఎవరు మా రహస్యాలు బయట పెట్టారు? ఈ ప్రశ్నలకి జవాబులు కావాలి. నీ నోట్లో కుక్కిన పీలికలు తీసెయ్యను. తీస్తే నువ్వు అరవవచ్చు. అందుకని కుడిచేతికి కట్టిన తాడు ఊడతీస్తాను. నేను అడిగిన ప్రశ్నలకి జవాబులు కాగితం మీద రాయి" అని రైల్వేగైడ్ వొత్తుగా పెట్టి ఒక తెల్లకాగితం, పెన్సిలు తెచ్చి యుగంధర్ పక్కన పెట్టి కుడిచేతి కట్టూ విప్పాడు.

"మీ దురదృష్టం వల్ల మీ ఆచూకీ తెలిసింది" అని కాగితం మీద రాశాడు యుగంధర్.

అది చూసి ఆ మనిషికి చాలా కోపం వచ్చి యుగంధర్ని చెంపమీద ఫెళ్ళీమని కొట్టాడు.

"ప్రాణ్ వొద్దు. అకారణంగా దౌర్జన్యం చెయ్యక" అన్నది ఆమె.

"ఒళ్ళు పొగరుగా జవాబులు చెపుతున్నాడు" అన్నాడు ప్రాణ్ అనే అతను.

"మిసెస్ అండ్ మిస్టర్ ధనరాజ్ ఏమయ్యారు?" కాయితం మీద యుగంధర్ ప్రశ్న రాశాడు.

"వాళ్ళా అప్పుడే గది ఖాళీచేసి వెళ్ళిపోయారు. మేమూ యింకో గంటలో యీ గది ఖాళీ చేసి వెళ్ళిపోతాము. నిన్ను చంపి, నీ శవాన్ని ఆ బీరువాలో దాచి వెళ్ళిపోతాము. నీ శవం హోటలు వాళ్ళు చూసి, పోలీసులకి రిపోర్టు చేసేటప్పటికి మేము యిక్కడికి కొన్ని వందల మైళ్ళ దూరంలో ఉంటాము" అన్నాడు ప్రాణ్.

యుగంధర్ ఆలోచిస్తున్నాడు. అబద్ధం చెపితే పోలీసులు యీపాటికి ధనరాజ్‌ని పట్టుకునుంటారనీ, తను ఒంటరిగా అక్కడికి రాలేదనీ, పోలీసులు ఆ ప్రాంతాల్లో కాపలా కాస్తున్నారనీ రాస్తే...

ప్రమాదం. వెంటనే తనని చంపి పారిపోవడానికి ప్రయత్నించవచ్చు. ఏవో మాటల్లో పెడితే తప్పించుకునేందుకు వ్యవధి అయినా ఉంటుంది. అవకాశం రావచ్చు. వీళ్ళు చేస్తున్న చట్ట విరుద్ధమైన చర్యలు ఏమిటో తెలిస్తే కొంతసేపు సంభాషణ సాగించవచ్చు.

"మా విషయం నీకెలా తెలిసింది?" అడిగాడు ప్రాణ్.

"ఆకాశవాణి చెప్పింది" అని రాశాడు యుగంధర్.

వెంటనే రాణీ అనే అమ్మాయి ప్రాణ్‌ని చూసి "నేను చెప్పలేదూ ఆ సుందరే చేసివుండాలి యీ పని. మనల్ని గురించి యింకెవ్వరు చెపుతారు పోలీసులకి" అన్నది.

"సుందరి చెప్పిందా?"

తల ఊపాడు యుగంధర్.

"ఇప్పుడు సుందరి ఎక్కడున్నది?"

"పోలీసు కస్టడీలో" అని రాశాడు యుగంధర్.

రాణి, ప్రాణ్ ఒకరి మొహాలు ఒకరు చూసుకున్నారు.

"మనం త్వరగా యిక్కణ్ణించి వెళ్ళిపోవడం మంచిది. ఆ ధనరాజ్ యితన్ని మనకి అంటకట్టి తను తప్పించుకుని పారిపోయాడు" అన్నది రాణి.

ప్రాణ్ తలవూపాడు. యుగంధర్ని చూస్తున్నాడు.

"ఇతన్ని ఏం చెయ్యవద్దు. మనం యిప్పటికి చేసిన నేరాలకి తోడు హత్యకూడా చెయ్యవద్దు. ఇప్పుడు పట్టుబడితే జైలు శిక్షతో పోతుంది" అన్నదామె.

అతను ఆమెని కోపంగా చూశాడు. "ఇతన్ని యిలా వదిలి వెళితే యింకేమైనా వున్నదా? మనం మైసూరు చేరుకునే లోపున పట్టుకుంటాడు అన్నాడు.

"చంపవద్దు. చంపకుండా గది తాళం వేసి మనం మళ్ళీ వస్తామని చెప్పి గదికి డబ్బు యిచ్చి వెళదాం"

"ఈ యుగంధర్ని గురించి నీకు తెలియదు. జిత్తులమారి, ప్రమాదం. ఇతను తప్పించుకుంటే మనల్ని పట్టుకుని తీర్తాడు."

"నువ్వు యింత పిరికివాడివి అని అనుకోలేదు."

"ఇది పిరికితనం కాదు, వివేకం" అని యినపకడ్డీ తీశాడు అతడు.

"ప్రాణ్! వద్దు" అన్నది ఆమె.

"నీకేం తెలుసు? సామానులు సర్దు. నువ్వు చూడలేకపోతే వెళ్ళిపో."

"చూడలేక కాదు. నువ్వూ, నేను ఉరికంబం ఎక్కడం నాకు యిష్టంలేదు."

"నాన్సెన్స్" అంటూ యుగంధర్ని తలమీద కొట్టడానికి యినపకడ్డీ పైకి ఎత్తాడు ప్రాణ్.

"ప్రాణ్ వెంటనే ఆ యినపకడ్డీ కిందపడేయి. లేదా నిన్ను కాలుస్తాను" అన్నది రాణి.

ప్రాణ్ ఆశ్చర్యంతో చూశాడు ఆమెవైపు. ఆమె తలుపు దగ్గిర నిలుచునున్నది. పిస్తోలు ప్రాణ్ ఛాతీమీద గురిపెట్టింది.

"ఏమిటిది?" అన్నాడతను.

"నచ్చచెప్పితే నువ్వు వినడంలేదు. నాకు ఉరికంబం ఎక్కడం ఇష్టం లేదు. ఆ కడ్డీ కిందపడేసి, సామానులు నువ్వే సర్దు" అన్నది ఆమె పిస్తోలు కిందికి దింపకుండా.

ప్రాణ్ ఆమె కళ్ళల్లోకి చూస్తూ "నువ్వు చెప్పిన మాట వినకపోతే నిజంగానే కాల్చేటట్టున్నావే?" అన్నాడు.

ఆమె తలవూపింది. "చంపను. చెయ్యో, కాలో కాలుస్తాను."

"అందరూ వస్తారు. నిన్నూ, నన్నూ పట్టుకుంటారు."

"అదే మేలు హత్య చెయ్యడం కన్నా."

ప్రాణ్ భుజాలు చరిచి, కడ్డీ కిందపడేసి సామానులు సర్దాడు. తలుపు బయట తాళం వేసి, వాళ్ళిద్దరూ వెళ్ళిపోయారు. రాణికి యుగంధర్ మనస్సులో ధన్యవాదాలు చెప్పుకున్నాడు. రాణి అడ్డుపడకపోతే ప్రాణ్ నిజంగానే తనని చంపేసేవాడు. ఎన్నో ప్రమాదాలనించి తప్పించుకున్న తను, ఎందరెందరో గజదొంగలనీ, హంతకులనీ పట్టుకున్న తను చివరికి తను చేస్తున్న దర్యాప్తుతో ఎటువంటి సంబంధం

లేని మనిషిచేత చంపబడేవాడు. యుగంధర్ నవ్వుకున్నాడు. చేతులకీ, కాళ్ళకీ కట్టిన తాళ్ళు విడిపించుకోవటానికి ప్రయత్నం ప్రారంభించాడు. తాళ్ళు చాలా గట్టిగా ఉన్నాయి. కదలడానికి వీలులేకుండా మంచానికి బిగించి కట్టేశారు. ఎలా విడిపించుకోవడం?

దాహంతో, ఆకలితో యిలా యీ గదిలో తను యమబాధ పడి చావవలసి వస్తుందా? ప్రాణ్ పిస్తోలుతో తనని పేల్చి చంపి ఉండడమే మేలు అనిపిస్తుంది. చేతులు లాగాడు. కాళ్ళు కదల్చడానికి ప్రయత్నించాడు. నోట్లోంచి పీలికలు తీసెయ్యడానికి అష్టకష్టాలు పడ్డాడు. ప్రయోజనం లేకపోయింది. వాళ్ళు ఎన్నిరోజుల వరకూ గదికి డబ్బు యిచ్చారో? ఎన్ని ఎన్నిరోజుల తర్వాత హోటలు వాళ్ళు గది తలుపు తీసి చూస్తారో? రాయడానికి విప్పిన ఒక చేతిని మళ్ళీ కట్టి వెళ్ళాడు ఆ ప్రాణ్. చేతులు, కాళ్ళు ఒరుసుకుని మంటపుడుతున్నది. కానీ తాళ్ళు మాత్రం వొదులు కావడంలేదు. అయిదు నిముషాలు కూడా కాలేదు వాళ్ళిద్దరూ వెళ్ళి. అంతలో ఎవరో తలుపు తెరుస్తున్న చప్పుడయింది. యుగంధర్ ఆశతో చూశాడు.

మళ్ళీ వాళ్ళిద్దరే. రాణి, ప్రాణ్. ఎందుకు వచ్చారు?

ఏమైంది? తనని చంపడానికి ప్రాణ్ రాణిని ఒప్పించాడా?

ఇద్దరూ యుగంధర్ మంచం దగ్గిరకి వచ్చారు. ప్రాణ్ యుగంధర్ని విషపు చూపులు చూస్తున్నాడు.

"ఇక ఎలాగూ మనం తప్పించుకోలేము. వచ్చేశారు పోలీసులు" అన్నది నిట్టూర్చి రాణి.

"వీడివల్లే" పళ్ళ పటపట కొరికాడు ప్రాణ్.

రాణి చేతిలోనే ఉన్నది పిస్తోలు.

"అతని కట్లు ఊడతియ్యి" అన్నది.

"ఎందుకు?" అడిగాడు ప్రాణ్ కోపంగా.

"పోలీసులు వచ్చి ఎలాగూ మనల్ని పట్టుకుని యితన్ని విడిపిస్తారు. ఇప్పుడు యితన్ని విడిపిస్తే, ఇతని నేను చేసిన సహాయానికి నా మీద జాలి చూపించి, శిక్ష తక్కువ పడేటట్లు చేయిస్తాడేమో?" అన్నది.

యుగంధర్ తలవూపాడు అవునన్నట్లు.

"నేను ఊడతియ్యను" అన్నాడు మొండిగా ప్రాణ్.

"ప్లీజ్ త్వరగా కానియ్యి. వాదించక. వ్యవధి లేదు" అని పిస్తోలు అతని వైపు గురిపెట్టింది రాణి.

ప్రాణ్ ఆమెని విషపు చూపులు చూశాడు. తప్పలేదు. యుగంధర్ చేతులకీ కాళ్ళకీ వున్న కట్లు విప్పాడు. నోట్లో వున్న పీలికలు తీసేశాడు. యుగంధర్ కూర్చుని, చేతులూ కాళ్ళూ నిముషం పాటు మర్ధన చేసుకుని "థాంక్స్ అమ్మా! నువ్వు చెప్పినట్లు పోలీసులకి నువ్వు నాకు చేసిన సహాయం గురించి చెపుతాను. ఆ పిస్తోలు యిలా యివ్వు" అన్నాడు యుగంధర్ చెయ్యి జాపి.

రాణి మాట్లాడకుండా పిస్తోలు అతనికి యిచ్చేసింది. ప్రాణ్ని దూరంగా కుర్చీలో కూర్చోమన్నాడు యుగంధర్. "అతని చేతులు, కాళ్ళూ కట్టెయ్యి" అన్నాడు రాణితో.

"ఎందుకు?" అడిగింది రాణి.

యుగంధర్ చిన్నగా నవ్వి "పోలీసులకి అప్పచెప్పడానికి. పోలీసులకి ఫోన్ చెయ్యడానికి నేను గదిలోంచి వెళితే యితను పారిపోతాడు. మీరు పొరపడ్డారు. మిమ్మల్ని గురించీ, మీరు చేస్తున్న చట్ట విరుద్ధమైన పనులగురించీ నాకేమీ తెలియదు. జయంతి, సూర్యప్రకాశ్ అనే వాళ్ళని వెతుక్కుంటూ నేను యీ హోటల్లోకి వచ్చాను. మిసెస్ ధనరాజే జయంతి అని పొరపడ్డాను. ఆమెను చూడగానే నా పొరపాటు తెలిసింది. పొరపాటు అని చెప్పి వెళ్ళిపోదామనుకున్నాను. కానీ అంతలో నా తలమీద ఎవరో కొట్టారు. బహుశా ఆ ధనరాజే అయ్యుండాలి" అన్నాడు యుగంధర్.

యుగంధర్ యీ మాటలు అంటూండగా ప్రాణ్ కుర్చీలోంచి లేవబోయాడు. యుగంధర్ పిస్తోలు చూపించి "సాహసించవద్దు" అని హెచ్చరించాడు.

"చాలా తెలివైనదానివి అనుకున్నావు. చూశావా? వీణ్ణి చంపి మనం వెళ్ళిపోయివుంటే ఎవరికీ తెలిసేది కాదు" అన్నాడు ప్రాణ్.

"ఎవర్నీ చంపడం నాకు యిష్టంలేదు. అయినా నాకు ఇలా ఊరినుంచి ఊరికి పరిగెత్తడం విసుగెత్తింది"

"అందుకని జైలులో ఉంటావా?" అడిగాడు ప్రాణ్.

"అదే నయమేమో?" అన్నది రాణి దిగులుగా.

"ఎందుకు పోలీసులంటే మీకు భయం. ఎందుకు ఊర్నించి ఊరు తిరుగుతున్నారు?" అడిగాడు యుగంధర్.

"నోరుముయ్యి, వీడికి ఏం చెప్పక" అరిచాడు ప్రాణ్.

రాణి బలహీనంగా నవ్వింది. "చెప్పకపోయినా ఎలాగూ తెలుసుకుంటారు. నేను, ప్రాణ్, ధనరాజ్, అతని భార్య నలుగురం కలిసి డబ్బున్నవాళ్ళని మోసం చేసి జీవిస్తున్నాము. ఇలాగే హోటళ్ళల్లో దిగడం, డబ్బున్నవాళ్ళతో స్నేహం చేసుకోవడం, ఆడవాళ్ళం రాత్రుళ్ళు వాళ్ళ గదుల్లో ఉండడం, ఆ మొగాళ్ళు ఆవేశంలో ఉండగా వాళ్ళ పర్సులు ఖాళీ చెయ్యడం, నగలు ఖరీదయిన వస్తువులు వుంటే వాటినీ తస్కరించడం - యివీ మేము చేస్తున్న పని. అపరిచితురాలైన స్త్రీతో రాత్రంతా గడిపినందుకు చింతించి, బుద్ధి తక్కువ పని చేశామని అనుకుని సామాన్యంగా అందరూ కిక్కురుమనకుండా ఊరుకునేవాళ్ళు. ఎవరో కొద్దిమంది మాత్రం పోలీస్ రిపోర్ట్ యిచ్చేవాళ్ళు. అందుకని పేర్లు మార్చుకుని ఊళ్ళూళ్ళు తిరుగుతున్నాం" అన్నది రాణి.

"ధనరాజ్ అతని భార్య ఎక్కడికి వెళ్ళారు?"

"వాళ్ళు కోయంబత్తూరు వెళ్ళారు. హోటలు హిమాలయాలో దిగి ఉంటారు."

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments